

Lletres

Poesia

Viatge oníric des de la foscor i el silenci del fons marí

Conxita Jiménez presenta avui 'El cant dels mol·luscs' a l'Espai Nautilus de Tarragona

GLORIA AZNAR
TARRAGONA

«El cant dels mol·luscs no deixa de ser una al·legoria de què per poder emergir, primer s'ha d'estar submergit. Llavors, els mol·luscs, que estan al fons del mar, tenen un cant molt silenciós, no se sent res. En el mateix sentit, per a poder fer qualsevol so, sigui música o poesia, primer es necessita el silenci». D'aquesta manera contextualitza la poetessa Conxita Jiménez la seva darrera publicació *El cant dels mol·luscs* (Onada Edicions), un recull fruit del premi de Poesia Mirall. Una obra que la tarragonina comparteix amb el *Poemari de Fuga* de l'Alexandre Planas i que aquesta tarda ambdós presentaran a l'Espai Nautilus de Tarragona (c. Reding, 9, a les 19 hores).

Però, com es pot fer poesia a quatre mans? «No es va fer a quatre mans», nega la Conxita. «El jurat del premi de Poesia Mirall no tenia clar a qui dels dos donar el guardó. I van pensar que si no teníem inconvenient, ens el dona-

rien *ex aequo* perquè van veure que combinaven molt bé. Que era com si un fos la resposta de l'altre», explica aquesta escriptora de les Terres de l'Ebre que resideix a Tarragona.

En aquest sentit, comentà que si bé els seus poemes són una sortida de l'interior del mar cap a l'exterior, els de l'Alexandre viatgen a l'inrevés, «estan inspirats en les rutes que feia en bicicleta així com en els quatre elements. Des de l'exterior anava endinsant-se al mar. De tal manera que un mirall al mig del llibre separa les dues obres».

Com els mol·luscs, que amaguen en la seva closca el més valuós, la perla, Conxita crea l'art, la poesia, des de la solitud. «Seria com aquell bagul que està tancat ple de records que ni tan sols som conscients i que comencem a sortir el dia que el tornem a obrir. Mirar aquest passat és tornar a conèixer-nos, tenir el goig de veure allò que ens pensàvem enterrat però que en realitat ho portàvem dins». Tots uns sentiments que apareixen en aquest cas en forma d'una

La poetessa tarragonina Conxita Jiménez amb la seva obra al seu despatx. FOTO: PERE FERRÉ

quarantena de poemes que conformen la seva part del volum. No obstant això, mirar al passat no sempre és necessari ni ben rebut. «És un acte de valentia», assegura la poetessa. «Saber què hi ha allà amagat per poder-ho treure i una vegada haver passat per aquest moment tan difícil, poder superar-lo. És clar que no és un viatge fàcil, per descomptat».

Un trajecte que, amb el paisatge marí com a mitjà, connecta directament amb el món oníric i el subconscient del qual emergeix tant el més bonic com el més in-

quietant. Així, Conxita revela com «la persona que s'endinsa en els meus versos veurà que sí que hi ha que tenen una gran bellesa però també trobarà inquietud, ja que al subconscient estan també l'angúnia, l'insomni i la solitud».

El cant dels mol·luscs està, així mateix, intrínsecament relacionat amb un dels últims poemaris publicats per l'autora, *Gest d'Yrit* (Pagès Editors). Igual que Yrit va desobeir la prohibició de mirar el seu passat, de veure com destruïen el seu poble i com moria tota la gent que ella coneixia i es-

timava, la poetessa juga amb aquesta idea per deixar palès que «per poder tirar endavant primer s'ha de saber tirar enrere, encara que sempre des del coneixement», defensa.

De tornada als mol·luscs, com ells, Conxita s'aïlla en el seu silenci interior per donar forma de vers als seus sentiments. I també com els mol·luscs mostren la perla, ella recitarà aquesta tarda la seva poesia «a l'Espai Nautilus. Un llibre publicat per Onada Edicions. Tot una miqueta relacionat amb el mar», conclou.